

Luf. 80
1.

^a
Öknamn. På frågan om man i denna bygd
har haft öknamn på innervännarna, kan man
sävara ett bestämt ja. Tyvärr har inte denna
fula vana helt upphört, även om man kommit
ett stycke åt det hållet. Det är emellertid
inte endast grannsocknarnas innervännare, som äro
utöfna olika benämningar, utan även inom
den egna socknen, ja t. o. m. den egna byn
har man benämningar på grannskapet.
Anledningarne till dessa öknamn, kan ju
vara något olika men inte så sällan förekom-
mer det i samband med vederbärandes
yrke eller sysselsättning. Så t. ex. en som
rest och handlat med väskedar i Ryssland
fick hela sitt liv heter "ryska Gustav". En
annan som vid sidan om landbruk, även
tillverkade träskar, fick heter "träska Gustav".
Om barnen inom dessa familjer fånga dessa

billnumren, vilka de ingalunda uppskattade.
Att ungdomarna begagnade öknarna på sina
jämlikar i andra sortrar, var mycket van-
ligt förr. Särskilt Hinnerysborna, dem kunde
man inte riktigt med. Ställdes det till några
festligheter såsom jul eller sammankölas,
så behöfdes inte mer än att vara bosatt
den andra sidan "märkes bron" (gränsen
är endast 1 kilometer härifrån) för att
vara utesluten från dylikt. De ansågs för
att vara framfusna och snåla, varför ofta
uttrycket "snål som en hinnerysbo" hördes.
Hinnerysborna tyckte man heller inte riktigt om,
det sadas om dem att de vara högfärdiga
och kanske det inte var så riktigt heller.
Det var om dessa man begagnade det uttrycket
"Här finns tre sorters folk," kacklar och fruntimmer
och Hinnerysbor.

Eftersom Skåne också gränsar intill denna saken kan man ju ofta i kontakt med detta folk, men även dem hade man en viss ovilja till. Den släpande dialekten härnades och man sade att de voro tråga och dryga, det senare kanske beroende på att deras resor varit och äro vida bättre än våra. Skåningarna vises också bekväm och maktlig, då däremot smålänningen har en sådan oöverlig energi, att om man sätter en smålänning på en blipps i haret så redor han sig. Uttrycket är kanske något öfverdrivet men faktat är att smålänningarna i regel är ett förtagsamt folk. Anteckningarna till motställningen mellan de olika socknarna och landskapen är icke kända, men som till synes vil dens tillställningas marknadsbesök och mästersing. det var icke då ovanligt att det förestod hit och slagsmål.

4
Dessa mötsättningar tycks i våra dagar
vara helt utsuddade, kanske beroende på
att skolbildningen är betydligt högre nu än
förr. När underleknad gick i skolan, skällde
läraren mig lika mycket som hon undervisade.
Sådana uttryck som "man skall inte begära
mer än tre marker talg av en träbark" eller
"den lider av lättja en mycket svår sjukdom
men den kan botas om det sker i rättan tid
det hjälper med påkylja". Denna medicin
bequagnades också ganska flitigt, men enbart
villgärande var det inte, ty barnen lärde sig
ju därigenom att bota, både läraren och de mera
framstående kamraterna. Genom mildare
metoder i skolan lärde barnen snart att
vara vänliga, både mot varandra och sina
grannar i norr och söder.